

Sygnatura akt I 1Ca 191/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 25-05-2018 r.

Sąd Okręgowy w Koninie, I Wydział Cywilny

po rozpoznaniu w dniu 25-05-2018 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta K.

przeciwko Ł. R.

o opróżnienie lokalu mieszkalnego

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 19 lutego 2018 r. sygn. akt IC 3165/16

1. Oddala apelację.

2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji apelacyjnej.

Daniel Adamczyk Jolanta Tembłowska Iwona Przylębska-Grzybowska

Sygn. akt I 1 Ca 191/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 09.12.2016 r. powód Miasto K. wniósł o nakazanie pozwanemu Ł. R., aby opróżnił i wydał powodowi lokal mieszkalny nr (...), o łącznej powierzchni użytkowej 60, 15 m 2, położony w K., przy ulicy (...). Wniósł także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że najemcą tego lokalu na podstawie umowy najmu z dnia 14.01.2008 r. był S. R.. W dniu 02.06.2016 r. najemca zmarł. W lokalu pozostał jednak syn najemcy Ł. R., którego poinformowano, iż nie spełnia przesłanek do wstąpienia w najem po śmierci ojca na podstawie art. 691 k.c., Strona powodowa wskazała, że na dzień wniesienia pozwu pozwany zajmuje przedmiotowy lokal mieszkalny bez tytułu prawnego. Pozwany wezwany do dobrowolnego wydania lokalu w wyznaczonym terminie nie spełnił żądania.

Pozwany Ł. R. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł, że na mocy art. 691 § 1 k.c. jako zstępny swojego ojca S. R. wstąpił w stosunek najmu lokalu mieszkalnego albowiem stale z nim zamieszkiwał aż do jego śmierci.

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2018 roku w sprawie o sygn. akt I C 3165/16 Sąd Rejonowy w Koninie nakazał pozwanemu Ł. R., aby opuścił, opróżnił i wydał powodowi Miastu K. lokal mieszkalny numer (...) położony w K. przy ul. (...), o

powierzchni użytkowej 60,15 m², nie przyznał pozwanemu prawa do lokalu socjalnego oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 457 zł (czteryście pięćdziesiąt siedem zł) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

Lokal mieszkalny nr (...) położony w K. przy ulicy (...) znajduje się w zasobach lokali komunalnych Miasta K..

W dniu 14.01.2008 r. S. R. zawarł z Miastem K. umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w K. przy ulicy (...). Strony umowy wskazały wyłącznie najemcę jako osobę uprawnioną do zajmowania lokalu.

S. R. zmarł w dniu 02.06.2016 r.

Przed śmiercią S. R. pozwany czasem przebywał w lokalu wynajmowanym przez ojca, czasem bywał stamtąd zabierany przez taksówkarza J. P.. Niekiedy pozwany w mieszkaniu tym nocował.

Po śmierci S. R. lokal zajmuje syn Ł. R., z którym Miasto K. nie zawierało umowy najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w K. przy ulicy (...).

Pismem z dnia 30.06.2016 r. kierowanym do pozwanego strona powodowa poinformowała go, że nie znalazła przesłanek potwierdzających uprawnienie Ł. R. do wstąpienia w stosunek najmu przedmiotowego lokalu w oparciu o przepis art. 691 k.c. Strona powoda wskazała, że w dniu 30.06.2016 r. przeprowadzona została wizja lokalna budynku oraz wywiad wśród sąsiadów. Z uzyskanych informacji wynikało, że pozwany nie zamieszkiwał stale ze S. R., a jedynie przebywał w lokalu sporadycznie. Wskazano także, że najemca od 2007 r. deklarował u Zarządcy, iż lokal zamieszkuje sam, a należności czynszowe i opłaty związane z użytkowaniem lokalu uiszczał sam. W konkluzji pismem z dnia 11.10.2016 r. powód wezwał pozwanego do dobrowolnego zdemontażu lokalu w terminie 5 dni, czego pozwany nie uczynił.

Pozwany nie jest zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna, nie pobiera świadczeń z Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie ani świadczeń z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy wskazał, że dał wiarę zeznaniom świadków D. Ć., K. S., L. S., M. J., A. J., K. D., D. D. i J. P., ponieważ były jasne, logiczne i spójne wewnętrznie, świadkowie ci w żaden sposób nie byli zainteresowani wynikiem sprawy, w sposób obiektywny i rzeczowy przedstawili posiadane przez siebie informacje. Zeznania wymienionych świadków były wzajemnie zbieżne ze sobą. K. S., L. S., M. J., A. J., K. D., D. D. i J. P. to osoby zamieszkujące w tym samym bloku co S. R. i mające orientację co do osób w nim faktycznie zamieszkujących.

Z dużą ostrożnością natomiast Sąd orzekający podszedł do zeznań świadków L. T., Ł. N. i P. C., z uwagi na panujące pomiędzy nimi a pozwanym kontakty koleżeńskie i długoletnią znajomość (w przypadku świadka L. T. i Ł. N.). Z dużą ostrożnością, z uwagi na więzi rodzinne, Sąd podszedł do zeznań A. R. – matki pozwanego. Sąd orzekający miał na uwadze, że zeznania ww. świadków były kompromisem pomiędzy rzeczywistym stanem faktycznym, jaki miał miejsce, a jak najbardziej korzystną dla pozwanego wersją wydarzeń i odmówił im wiary w zakresie, w jakim zeznali, że pozwany przed śmiercią ojca zamieszkiwał z nim w wynajmowanym od Miasta lokalu. Zeznania tych świadków były sprzeczne z uznanymi przez Sąd orzekający za wiarygodne zeznaniami świadków K. S., L. S., M. J., A. J., K. D., D. D..

Za wiarygodne uznano również dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których prawdziwość nie była kwestionowana przez strony w toku rozprawy.

Sąd orzekający pominął dowód z zeznań świadków B. B. i J. G., albowiem mimo wielokrotnych wezwań nie stawili się oni na rozprawę, a próba doprowadzenia tych świadków przez Policję nie powiodła się

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy zważył, że powództwo było zasadne i podlegało uwzględnieniu.

Sąd orzekający wskazał, że strona powodowa Miasto K. w niniejszej sprawie żądała nakazania pozwanemu Ł. R. opuszczenia, opróżnienia i wydania lokalu mieszkalnego nr (...) położony w K. przy ulicy (...). Podstawę prawną takiego żądania stanowił przepis art. 222 § 1 k.c., wedle którego właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba, że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

W rozpoznawanej sprawie w ocenie Sądu orzekającego nie było wątpliwości, że stronie powodowej przysługuje prawo własności w stosunku do wskazanej powyżej nieruchomości. Wobec natomiast podniesionego przez pozwanego zarzutu, podstawową kwestią wymagającą ustalenia w niniejszej sprawie była okoliczność, czy przysługuje mu skuteczny względem strony powodowej tytuł prawny do lokalu objętego sporem. Według bowiem stanowiska pozwanego, pomiędzy nim a stroną powodową istnieje stosunek najmu przedmiotowego mieszkania.

Sąd orzekający zaakcentował, że w świetle ujawnionych w niniejszej sprawie okoliczności nie sposób było przyjąć, że pozwany z chwilą śmierci głównego najemcy wstąpił z mocy prawa w stosunek najmu.

Sąd orzekający wskazał, że instytucję wstąpienia w stosunek najmu przewiduje przepis art. 691 k.c. Zgodnie z treścią § 1 tego przepisu, w razie śmierci najemcy lokalu mieszkalnego w stosunek najmu lokalu wstępują: małżonek niebędący współnajemcą lokalu, dzieci najemcy i jego współmałżonka, inne osoby, wobec których najemca był obowiązany do świadczeń alimentacyjnych, oraz osoba, która pozostawała faktycznie we wspólnym pożyciu z najemcą. Z kolei według przepisu § 2 omawianego artykułu osoby wymienione w przepisie § 1 wstępują w stosunek najmu lokalu mieszkalnego, jeżeli stale zamieszkiwały z najemcą w tym lokalu do chwili jego śmierci.

Sąd orzekający zauważył, że wstąpienie osób uprawnionych w stosunek najmu następuje z mocy prawa, bez konieczności zawierania nowej umowy najmu między sukcesorem a wynajmującym i niezależnie od tego, czy źródłem najmu była umowa najmu czy decyzja administracyjna o przydziale (patrz: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 października 1978 roku, III CZP 52/78, OSN 1979, nr 5, poz. 89, z glosami: E. W., NP 1980, nr 9, s. 139 i Z. R., OSP 1979, z. 9, poz. 162). Oznacza to, że w związku z wstąpieniem osób wymienionych w art. 691 § 1 k.c. stosunek prawny najmu nie wygasa (argumentum a contrario z art. 691 § 3 k.c.), ale "przekształca się" podmiotowo po stronie najemcy. Sąd orzekający podkreślił, że między osobą (osobami), która (które) wstąpiła (wstąpiły) w stosunek najmu, a wynajmującym z mocy prawa istnieje stosunek prawny o takiej samej treści jak stosunek, który łączył wynajmującego z dotychczasowym najemcą (zob. też M. Nazar, Nabycie prawa najmu lokalu mieszkalnego po zmarłym najemcy (w:) Księga pamiątkowa ku czci Profesora Leopolda Steckiego, pod red. M. Bączyka, J.A. Piszczyka, E. Radomskiej, M. Wilke, Toruń 1997, s. 161-180; F. Zoll, Najem..., s. 115 i n.).

Sąd orzekający zaznaczył, że wskazane przepisy warunkują, więc wstąpienie w stosunek najmu po zmarłym najemcy od tego, aby osoba, która ma wstąpić w stosunek najmu:

- 1) należała do kręgu osób szczegółowo wymienionych w przepisie art. 691 § 1 k.c.,
- 2) stale zamieszkiwały z najemcą w wynajmowanym lokalu do chwili jego śmierci.

Do skutecznego wejścia w stosunek najmu po zmarłym najemcy konieczne jest, zatem kumulatywne spełnienie przesłanek z § 1 i § 2 art. 691 k.c..

Okolicznością bezsporną było, że pozwany – jako syn S. R. – wchodzi w krąg osób wymienionych w § 1 art. 691 k.c. Katalog osób określony w tym przepisie ma charakter zamknięty i nie podlega rozszerzaniu. Tym samym jedna z dwóch koniecznych przesłanek do skutecznego wstąpienia w stosunek najmu została spełniona.

Dalej jednak Sąd orzekający wskazał, że w realiach niniejszej sprawy nie wystąpiła przedmiotowa druga przesłanka warunkująca – w świetle art. 691 k.c. – wstąpienie w stosunek najmu (stałość zamieszkiwania pozwanego).

Na podstawie, bowiem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań świadków D. Ć., K. S., L. S., M. J., A. J., K. D., D. D., J. P. należało przyjąć, że pozwany nie wypełnił przesłanki polegającej na stałym zamieszkiwaniu z najemcą w wynajmowanym lokalu do chwili jego śmierci. W ocenie Sądu orzekającego za przyjęciem takiego stanowiska przemawiał przede wszystkim zdecydowanie zbyt okazjonalny charakter pobytów pozwanego w mieszkaniu jego ojca przed śmiercią. Przed śmiercią, pozwany odwiedzał swojego ojca sporadycznie, widywany był przez świadków zamieszkujących w bliskim sąsiedztwie dość rzadko, natomiast zamieszkał w mieszkaniu dopiero po śmierci ojca i od tego czasu był przez sąsiadów widywany częściej.

Sąd orzekający uszczegółowił, że w okoliczności tej stosunek najmu spornego mieszkania przez ojca pozwanego wygasł (art. 691 § 2 i 3 k.c.). Sąd Rejonowy zauważył również, że pozwany po śmierci swojego ojca nie zawarł ze stroną powodową umowy najmu spornego lokalu.

W związku z czym, pozwany nie spełnił przesłanek z przepisu art. 691 § 1, i nie mógł wstąpić w stosunek najmu przedmiotowego lokalu, co czyniło zasadnym roszczenie dotyczące jego eksmisji.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności oraz na podstawie przytoczonych przepisów, Sąd Rejonowy orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Ponadto Sąd orzekający wskazał, że zgodnie z art. 14 Ustawy z dnia 21.06.2001 r. o ochronie praw lokatorów (...) – Dz.U. 2017, poz. 1442, w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy i bierze pod uwagę ich sytuację materialną i rodzinną. Nie może jednak orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec m.in.: niepełnosprawnego w rozumieniu przepisów ustawy o pomocy społecznej, obłożnie chorego lub osoby posiadającej status bezrobotnego - chyba, że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany.

Sąd orzekający zauważył jednak, że w świetle poczynionych ustaleń, pozwany nie kwalifikował się do żadnej z ww. kategorii osób. Jest zdrowy i sprawny, nie posiada statusu bezrobotnego. Taka konstatacja skutkowałą tym, że w świetle art. 14 cytowanej wyżej ustawy, lokal socjalny pozwanemu nie przysługiwał (zob. np. uchwała SN z dnia 21 grudnia 2010 r., III CZP 109/10 - OSNC 2011/9/94, Lex nr 653570).

Na koniec Sąd orzekający wskazał, że na koszty postępowania należne - poprzez art. 98 k.p.c. - stronie powodowej od pozwanego, składały się opłata sądowa w wysokości 200 zł i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 240 zł (§7 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, tj. Dz.U. poz. 1804; zm.: Dz.U. z 2016 r. poz. 1667) oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany zaskarżając go w całości i zarzucał:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd meriti oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, bez jego wszechstronnego rozważenia w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego w szczególności błędną ocenę zeznań przesłuchanych w sprawie świadków oraz poprzez dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią zebranego materiału dowodowego, co doprowadziło Sąd do niesłusznego ustalenia, iż pozwany nie spełnia przesłanek zawartych w art. 691 k.c., podczas gdy z prawidłowo i zgodnie z zasadami logicznego rozumowania ocenionego materiału dowodowego wynika, iż Ł. R. z chwilą śmierci głównego najemcy wstąpił z mocy prawa w stosunek najmu przedmiotowego lokalu;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść polegający na dowolnym przyjęciu, że Ł. R. nie spełnia przesłanek z przepisu art. 691 § 1 k.p.c., a w związku z tym nie mógł wstąpić w stosunek najmu przedmiotowego lokalu, co czyni zasadnym roszczenie dotyczące jego eksmisji, podczas gdy z okoliczności sprawy wynikają twierdzenia przeciwne, tj. iż Ł. R. z chwilą śmierci głównego najemcy wstąpił z mocy prawa w stosunek najmu przedmiotowego lokalu.

W oparciu o powyższy zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie solidarnie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed Sądem I i II instancji oraz kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Powód wniósł o oddalenie o oddalenie apelacji pozwanego oraz zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego Ł. R. okazała się nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy podziela i czyni podstawą własnego rozstrzygnięcia ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji. Podziela także w całej rozciągłości dokonaną przez ten sąd ocenę prawną.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w apelacji, należy wskazać, że przepis art. 233 k.p.c. odnosi się wprost do oceny dowodów wskazując, według jakich kryteriów winna być ona przeprowadzona. Wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów stanowiąc w § 1, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, które jedynie mogą zostać przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00).

Problematykę wstąpienia w stosunek najmu reguluje art. 691 k.c. Stanowi on, że w razie śmierci najemcy lokalu mieszkalnego w stosunek najmu lokalu wstępują: małżonek niebędący współnajemcą lokalu, dzieci najemcy i jego współmałżonka, inne osoby, wobec których najemca był obowiązany do świadczeń alimentacyjnych, oraz osoba, która pozostawała faktycznie we wspólnym pożyciu z najemcą. Osoby te wstępują w stosunek najmu lokalu mieszkalnego, jeżeli stale zamieszkiwały z najemcą w tym lokalu do chwili jego śmierci.

Jak słusznie zauważył Sąd I instancji do skutecznego wejścia w stosunek najmu po zmarłym najemcy konieczne jest zatem kumulatywne spełnienie przesłanek z § 1 i § 2 art. 691 k.c.

Okolicznością bezsporną pozostawało, że pozwany – jako syn S. R. - wchodził w krąg osób wymienionych w § 1 art. 691 k.c. Katalog osób określony w tym przepisie ma charakter zamknięty i nie podlega rozszerzaniu. W realiach niniejszej sprawy nie wystąpiła jednak przedmiotowa druga przesłanka warunkująca – w świetle art. 691 k.c. – wstąpienie w stosunek najmu (stałość zamieszkiwania pozwanego).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania świadków: D. Ć., K. S., L. S., M. J., A. J., K. D., D. D., J. P. wskazywały, że pozwany nie wypełnił przesłanki polegającej na stałym zamieszkiwaniu z najemcą w wynajmowanym lokalu do chwili jego śmierci. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji za przyjęciem takiego stanowiska przemawiał przede wszystkim zdecydowanie zbyt okazjonalny charakter pobytów pozwanego w mieszkaniu jego ojca przed śmiercią. Pozwany odwiedzał swojego ojca sporadycznie, widywany był przez świadków zamieszkujących w

bliskim sąsiedztwie dość rzadko, natomiast zamieszkał w mieszkaniu dopiero po śmierci ojca i dopiero od tego czasu był widywany przez sąsiadów częściej.

Sąd I instancji wyjaśnił, że z dużą ostrożnością podszedł do zeznań świadków L. T., Ł. N. i P. C., z uwagi na panujące pomiędzy nimi a pozwanym kontakty koleżeńskie i długoletnią znajomość (w przypadku świadka L. T. i Ł. N.). Z dużą ostrożnością, z uwagi na więzi rodzinne, Sąd I instancji podszedł również do zeznań A. R. – matki pozwanego. Słusznie Sąd I instancji miał na uwadze, że zeznania ww. świadków były kompromisem pomiędzy rzeczywistym stanem faktycznym, jaki miał miejsce, a jak najbardziej korzystną dla pozwanego wersją wydarzeń i odmówił im wiary w zakresie, w jakim zeznali, że pozwany przed śmiercią ojca zamieszkiwał z nim w wynajmowanym od Miasta lokalu. Zauważyć należy, że zeznania tych świadków były sprzeczne z uznanymi przez Sąd I instancji za wiarygodne zeznaniami świadków D. Ć., K. S., L. S., M. J., A. J., K. D., D. D. i J. P.. Zeznania tych świadków były jasne, logiczne i spójne wewnętrznie, co najważniejsze świadkowie ci w żaden sposób nie byli zainteresowani wynikiem sprawy, w sposób obiektywny i rzeczowy przedstawili posiadane przez siebie informacje. Zeznania wymienionych świadków były zbieżne ze sobą. K. S., L. S., M. J., A. J., K. D., D. D. i J. P. to osoby zamieszkujące w tym samym bloku co S. R. i mające orientację co do osób w nim faktycznie zamieszkujących.

Odnosząc się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia wskazać należy, iż błąd w ustaleniach faktycznych może stanowić konsekwencję błędu, bądź błędów natury proceduralnej jakiego miałby się dopuścić Sąd *in meriti*. Tylko bowiem taki błąd, bądź błędy, popełnione przy ocenie materiału dowodowego traktowanego, jako całość, ewentualnie przy ocenie poszczególnego dowodu, mogą w konsekwencji doprowadzić do błędu w zakresie błędu co do faktów. Brak wykazania w argumentacji i rozumowaniu Sądu błędów proceduralnych i powoływanie się wyłącznie na błąd, co do faktów, stanowi jedynie odmienną ocenę materiału dowodowego.

Jak podniósł Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 2 grudnia 2014 r. II AKa 315/14 - Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji. (LEX nr 1649353).

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje powyżej przytoczoną tezę.

Zdaniem zaś Sądu Okręgowego taki właśnie stan ma miejsce w sprawie niniejszej. Otóż apelujący, dokonuje własnej, selektywnej oceny poszczególnych dowodów wyciągając wnioski korzystne dla apelującego. Wnioski te jednak nie znajdują żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym ocenianym jako całość.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje bowiem wnioski, jakie po analizie materiału dowodowego wyciągnął Sąd Rejonowy. Wywody Sądu Rejonowego są logiczne, analiza materiału dowodowego, jakiej dokonał Sąd Rejonowy jest pełna i rzetelna.

Wobec powyższych rozważań i z mocy art. 385 k.p.c. apelację pozwanego Ł. R. oddalono uznając ją za bezzasadną (punkt 1. wyroku).

O kosztach zastępstwa procesowego w instancji apelacyjnej orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 7 pkt 1 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 t.j.) – punkt 2. wyroku.

Daniel Adameczyk Jolanta Tembłowska Iwona Przyłębska – Grzybowska